

Goigs a llaor de Sant Vicenç, patró de la parròquia de Sant Vicenç de Castellbell i el Vilar

Castellbell i el Vilar

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Sant Vicenç de Castellbell
Alçada: 187

Coordenades:

Latitud: 41.64179
Longitud: 1.86173
UTM Est (X): 405204
UTM Nord (Y): 4610632

Classificació

Número de fitxa 08053 - 133
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Música i dansa
Estil / època: Popular Contemporani Modern
Segle XVII-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Religios
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Sant Vicenç de Castellbell](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch

Data de registre de la fitxa: dt., 06/12/2016 - 01:00

Descripció

Gois a llaor de Sant Vicenç, DIACA i MÀRTIR. Patró de la parròquia de Sant Vicenç de Castellbell, bisbat de Vic, i que diuen així:

Puix que l'Etern us premia / de màrtir amb galardó: / Cap al cel feu-nos de guia / Sant Vicenç nostre Patró. /
De família aragonesa / sou il·lustre descendent, / que el vostre naixement / féu més pura sa noblesa. /
l'Esprit Sant, de fortaleza / us dón la divina unció: / Sant Vicenç nostre Patró. /
Us imposa Sant Valeri / l'Ordre del Diaconat, / per què, en lloc d'aquest Prelat, / exerciu el ministeri. /
Contra la llei de l'Imperi / prediqueu la religió: / Sant Vicenç nostre Patró. /
Al tribunal de València / el Pretor us porta lligat. / Puix als deus no heu incensat / us tortura amb violència. /
Però vós amb gran paciència / canteu himnes al Senyor: / Sant Vicenç nostre Patró. /
Talent llum molt clara i pura / dintre la presó brilleu, / i als enemics confoneu / amb tan excelsa
hermosura. / fins la guàrdia, abans tan dura, / es converteix al Senyor! / Sant Vicenç nostre Patró. /
Amb astúcia us temptava / veient que no us pot rendir / i, en lloc de fer-vos patir, / un llit tou us preparava. /
Allavors us aclamava / entera la població: / Sant Vicenç nostre Patró. /
Endebades s'ho proposa; / puix us sobrevé la mort; / i alcanceu arribar al port / de la vida on sempre es gosa. /
/ Jesucrist al front us posa / de màrtir el galardó: / Sant Vicenç nostre Patró. /
A Castellbell que us venera / i s'honra amb el vostre nom / per Patró us mira tothom / i per glòria verdadera. /
/ Grans favors el poble espera / amb tan santa protecció. / Sant Vicenç nostre Patró. /
Antiquíssima és la història / d'aquest vostre bell poblat / que, ésser origen del veïnat, / té per son títol de
glòria. / Que, tot fent de vós memòria, / conservem la tradició / Sant Vicenç nostre Patró. /
Mentres que pel món fem via / exposats a perdició: / Sant Vicenç nostre Patró. /
V.) Custodi, domine, omnia ossa justi / R.) Unum ex his non conteretur / OREMUS / DA nobis quaesumus,
omnipotens Deus: adversa mundi mentis constantia toleraré, qui beatum Levitam Vincentium nec minis
terreri, nec poenis passus es superari. Per Christum Dominum. / R.) amen.

Observacions:

Es desconeix l'autor de la lletra. El mestre Francesc Vila Guimferrer (Castellbell i el Vilar 1922- 23 de maig de 2011) i director de la capella de Música Burés, va musicar-la anys més tard. El goigs va ser imprès a l'impremta Roca, del carrer Sant Miquel, núm. 15 de Manresa, construïda l'any 1826.

Història

Els goigs són cançons populars o poesies de caire religiós, adreçades als sants, les santes, la Mare de Déu o Crist. Tradicionalment es canten en les festivitats religioses. Acostumen a tenir dues parts: a la primera s'explica la vida, miracles i martiri del sant; mentre que a la segona se li fan peticions de protecció per a la comunitat.

La tradició dels goigs té els seus orígens en la representació dels misteris medievals. La primera vegada que es troba documentada la paraula goigs és a la Crònica de Ramon Muntaner (1325-1328), on consta que ja se'n cantaven, i el primer text conegut de goigs són els Goigs de Nostra Dona, conservats al manuscrit del Llibre vermell de Montserrat (de final del segle XIV). Els gremis i confraries, especialment la del Roser, popularitzen els goigs dels seus patrons respectius. Malgrat tot, els goigs tal i com els coneixem i que es canten actualment, cal situar-la a partir de la determinació del Concili de Trento (1545-1563), per potenciar la pietat popular a través d'aquest tipus de manifestacions litúrgiques. El gran moment de creació dels goigs fou el segle XVII, quan totes les esglésies parroquials, així com les capelles i capelletes més petites foren dotades d'aquestes manifestacions. Es desconeix el creador de la lletra i la música dels goigs, però quasi bé tots foren editats per impremta durant les primeres dècades del segle XX, i les músiques foren recompostes

i arranjades també durant aquest període.

